

Νίκος Μανδρίτης ο μάρτυρας της πατρίδος και της ελευθερίας (MSc Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδη, Φιλολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Μαζί με τον Πανίκο Χατζηπαντελή, το λεβεντόπαιδο της γειτονιάς μας που γύρισε μια χούφτα κόκκαλα σε μια κασόνα, συνειρμικά ο νους μας πήγε και στον άλλο γείτονά μας, και συγκάτοικό του στην Αθήνα, τον Νίκο Μανδρίτη, τον φοιτητή της Οδοντιατρικής. Μικρός το δέμας ο Νίκος, αλλά μεγάλος στην ψυχή, σκοτώθηκε στη διάρκεια της δεύτερης εισβολής, και τον έθαψαν οι δικοί του στη Λάρνακα, στο κοιμητήριο του Αγίου Γεωργίου.

Τους θυμάμαι στην Αθήνα. Όταν πήγα το 1973 πρωτοετής φοιτήτρια, κάποιες φορές τους επισκεπτόμαστε με τα ξαδέλφια μου στο διαμέρισμά τους στους Αμπελοκήπους. Θυμάμαι τα γέλια που κάναμε, τα πειράγματα του Πανίκου αλλά και του Κυριάκου Χριστοφόρου, του τρίτου τους συγκατοίκου, προς τον Νίκο. Τον κορόιδευαν ότι δεν θα τον εμπιστεύονταν να τους φτιάξει τα δόντια τους. Όμορφες εποχές. Γεμάτες ανεμελιά, χαρά, αισιοδοξία μα και σεβασμό, άδολη φιλία, ανθρωπιά.

Κι ύστερα ήρθε η δεύτερη εισβολή και η προσφυγιά. Ακούσαμε ότι ο Νίκος, το καλό παιδί της γειτονιάς μας, ο ήσυχος και πράος, ο καλοσυνάτος, ο ντροπαλός, ο εργατικός, τραυματίστηκε στον Πενταδάκτυλο, κάπου κοντά στο Βουφαβέντο, και τον έφεραν στο νοσοκομείο της Λάρνακας οι συναγωνιστές του. Στον δρόμο τούς μιλούσε, αλλά φαίνεται από την αιμορραγία που είχε, δεν άντεξε, και εξέπνευσε.

Πώς άκουσαν το θλιβερό μαντάτο οι τραγικοί γονείς και τα αδέρφια του; Δεν τους έφτανε που δυο μέρες πριν, μαζί με όλους μας, πήραν τον δρόμο της προσφυγιάς, αφήνοντας πίσω όλους τους κόπους μιας ζωής, είχαν να αντιμετωπίσουν και τον θάνατο του μεγάλου τους γιου, που με τόσο καμάρι περίμεναν να γυρίσει με το πτυχίο του οδοντίατρου από την Αθήνα. Πώς το άντεξαν εκείνες τις μέρες; Πού βρήκαν το κουράγιο να θάψουν τον πρωτογιό τους στην προσφυγιά, σε τόπο ξένο;

Ο Νίκος Μανδρίτης έδωσε τη ζωή του για την πατρίδα μας, για να μείνει το νησί μας ελεύθερο. Μεγάλωσε με εθνικές και θρησκευτικές αρχές από τους δικούς του, αλλά πήρε και την κουλτούρα του Γυμνασίου μας που ήθελε τους νέους ελεύθερους, ηθικούς, αξιοπρεπείς, υψηλόφρονες. Ήταν από εκείνα τα παιδιά που είχαν στα στήθια τους γενναιοφροσύνη και μεγαλείο ψυχής, αυταπάρνηση και ήθος, πείσμα και αγωνιστικότητα. Πολέμησε τον εισβολέα με πάθος, αλλά τελικά δεν άντεξε να ζήσει από τα τραύματά του.

Αιωνία σου η μνήμη, φίλε Νίκο Μανδρίτη, ήρωα της γειτονιάς μας. Ας αναπαύεται το σώμα σου στη γη της Λάρνακας, μέχρι την ευλογημένη μέρα που θα μεταφέρουμε τα οστά σου στο κοιμητήριο της κωμόπολής μας πλάι στους

προγόνους σου, μαζί με τους γονείς σου που έφυγαν με το μαράζι σου.

Αιωνία ας είναι η μνήμη σου και αγήρατος η δόξα σου. Εμείς θα σε θυμόμαστε πάντα. Θα θυμόμαστε τον ήρωα του Λευκονοίκου, τον ήρωα της γειτονιάς μας!